

Vasilescu Valentin

Un punct de vedere interesant al politologului ucrainean Rostislav Ișcenko despre motivul pentru care războiul din Ucraina era inevitabil.

Potrivit lui Sun Tzu, războiul este cel mai prost mod de a rezolva problemele. Aproape întotdeauna poți câștiga fără război. Mai mult, într-un război, de regulă, câștigă partea care ar fi câștigat chiar și fără război. Astfel, războiul este doar o confirmare a calculelor preliminare. De regulă, un război este provocat de către cei care nu vor să-și accepte inevitabila înfrângere politică și încearcă să-i schimbe cursul.

Rusia nu avea nicio intenție să lanseze operațiuni militare în Ucraina. Ea ar fi fost mulțumită cu situația în care Occidentul continua să cheltuiască bani pentru menținerea agoniei regimului rusofob, secătând propriile resurse și doar înrăutățind situația cu statalitatea ucraineană. Singura condiție pentru Rusia a fost asigurarea securității în direcția vestică. Mai mult, securitatea nu numai a Rusiei, ci a întregului proiect al „Eurasiei Mari”.

Din punctul de vedere al elitelor conducătoare de la Washington, chiar și un acord de compromis, pentru care Rusia și China erau pregătite, pentru a evita pericolul unui mare război, era considerat o înfrângere pentru Statele Unite. Însăși nevoia de a se recunoaște egal între egali a fost văzută de elitele americane ca un dezastru. Statele Unite au arătat atât Rusiei, cât și Chinei că nu se poate vorbi de un compromis de securitate. Regimurile limitrofe controlate de Washington vor fi folosite pentru a pune presiune asupra granițelor oponentilor săi geopolitici. Acest lucru a făcut războiul inevitabil. Singura întrebare era cine va începe și de unde va începe. A existat o variantă de atac a Poloniei asupra Belarusului, cu sprijinul statelor baltice și al Ucrainei. A existat o variantă a Kievului care ataca DNR/LNR. A existat o variantă de „focare” în Caucaz, dar a fost greu de transformat într-un conflict major, având în vedere opoziția comună a Rusiei, Iranului și Turciei pentru pătrunderea marilor jucători geopolitici în regiune. Moscova, Teheranul și Ankara, cu toate contradicțiile, erau interesate să găsească un limbaj comun pentru a rezolva problemele regionale pe baza unui compromis tripartit, fără implicarea forțelor externe. Conflictul ar fi putut izbucni la granița indo-pakistaneză, indo-chineză și de asemenea în Taiwan.

Statelor Unite intenționau să atragă forțele ruse și chineze în zona de conflict. Forțând oponenții geopolitici să risipească resursele fără sens într-un război nesfârșit de uzură, în timp ce SUA rămânea în afara zonei de conflict, culegând beneficiile.

Războiul este o întreprindere foarte proastă, extrem de riscantă, care, dacă este posibil, ar trebui evitată, dar, dacă a început deja, atunci ar trebui să lupți pentru victorie. Dacă la debutul operațiunii speciale Rusia a considerat că sarcina ei era să forțeze Occidentul la o pace de compromis (condițiile au fost stabilite pentru delegația ucraineană la Istanbul), faza actuală a operației se desfășoară cu scopul de a realiza succes maxim, adică ocuparea Ucrainei.

Occidentul (SUA, Marea Britanie și Franța) a fost forțat să admită oficial că duce un război de anihilare împotriva Rusiei. Occidentul însuși este angajat în sprijinul economic, informațional, logistic și material al conflictului, Ucraina joacă rolul unui instrument al unui război fierbinte, iar statele est-europene își așteaptă rândul să servească drept lemn de foc pentru a menține căldura. Acest lucru a schimbat radical ecuația în Europa. Înainte de faza actuală a crizei, sarcina Rusiei era să convingă Occidentul de necesitatea unor acorduri de compromis. Aceasta nu este naivitate, acestea sunt regulile jocului. Nu poți lovi fără avertisment dacă nu vrei să ajungi într-un război mondial împotriva voinței tale la câteva săptămâni după criză. Experiența omenirii arată că este mai avantajos să iei o poziție moderată și să ceri negocieri pentru o înțelegere cuprinzătoare, chiar dacă ești conștient de imposibilitatea de a ajunge la o înțelegere din cauza caracterului neconstructiv al adversarului tău. Inamicul este forțat să reacționeze la propunerile tale, tu îi dai peste cap ritmul precalculat al dezvoltării crizei, măsurile convenite nu sunt coordonate, aliații cad în rezonanță. Nu poți câștiga astfel, dar poți face inamicul nervos și să-l faci să greșească și faci primul pas către victoria ta. Occidentalii spun acum : condițiile pentru pace vor depinde de rezultatul războiului. Rusia a trecut de la un nivel mai complex (politic și diplomatic) al relațiilor cu „partenerii” la unul mai

simplu (militar). Pierde în manevrabilitate politică, dar câștigă mobilizare socială (sarcinile simple sunt mai clare pentru oamenii obișnuiți și nu trezesc în ei suspiciuni inutile. Occidentul colectiv, cât și întreaga lume a decis de ce parte se află. Abordarea definiției aliaților Statele Unite a devenit mai constructivă : „Cine nu este împotriva Rusiei este împotriva noastră”. Drept urmare, „comunitatea mondială” s-a restrâns la blocul euro-anglo-saxon + Japonia și Republica Coreea și a devenit subiect de ridicol. „Lumea civilizată” și-a văzut brusc sistemele economice și financiare prăbușindu-se, sursele de materii prime blocate, o parte semnificativă a piețelor promițătoare închise.